

LÄSPROV UR "INTE SOM DU TROR"

FRÅN KAPITEL 7

Utvecklingssamtalet

Korridoren var öde och tom. Några gamla inneskor låg och skräpade i ett hörn och dammråttorna under skåpen verkade ha fått liv och letat sig fram lagom tills alla elever gått hem. Miranda gick genom korridoren mot bänken som låg närmast klassrummet där utvecklingssamtalet skulle vara. När skolor var tömda på elever var det som om de förvandlades till något helt annat. Det var något sorgset, trött och lite uppgivet över låsta och stängda skolkorridorer där man anade att någon enstaka lärare satt kvar och avgjorde ödet för en elev genom att skriva ett C eller ett F på ett pappersark. Alla ord som ekat mellan plåtskåpen under dagen var nu tysta. Allt skvaller, sårade känslor, löften, skitsnack och en och annan trevlig kommentar förstås. Miranda tänkte tillbaka på dagens historiektion om slaget vid Poltava och tänkte för sig själv att hela korridoren var som ett slagfält av känslor och ord som låg kvar och pyrdde efter dagen. Skulle det ligga kvar och stinka imorgon bitti när alla anlände? Skulle det spä på den giftiga stämning som uppstått i klassen på senaste tiden?

Miranda kollade på klockan och såg att det var tjugo minuter kvar. Mamma eller pappa, vem som nu skulle lyckas ta sig från jobbet först, skulle komma fyra. Hon slog sig ner på bänken och fick syn på ett skissblock och en penna. Det såg ut som om någon glömt den i farten, för på bladet syntes en ofärdig, men fantastiskt tecknad bild föreställande en varelse av något slag. Miranda granskade bilden närmare och fascinerades över hur någon kunde måla på ett sådant sätt. Det var som om den ofärdiga bilden förmedlade något. Smärta och ilska lös ur ögonen på den konstiga varelsen och Miranda undrade om den skulle få ben, eller vingar, eller kanske klor när den blev klar. *Det måste vara någon från en annan klass som tecknat den*, tänkte hon. Ingen i deras klass målade så här. Hon såg sig omkring och tog försiktigt upp skissblocket och bläddrade fort igenom alstren. Miranda rös. *Det här är ju sjukt*, tänkte hon. Sjukt i dubbel bemärkelse. Helt galet bra skissat, som ett proffs. Men en del bilder var så obehagliga att titta på att Miranda rös. Alla var målade med mörksvart blyerts och någonting sa Miranda att en person som hade allt det här i sig inte kunde må särskilt bra.

Miranda bläddrade snabbt förbi de sista bilder-

na i blocket men hajade till vid en bild och stannade upp. Bilden skiljde sig avsevärt från de andra bilderna i blocket. Den var ljus och föreställde två personer med änglavingar. En kille och en tjej. Mirandas hjärta började slå snabbare när hon granskade ansiktsdragen på tjejen. Det verkade som om någon målat av *henne*. Fräknarna och de lite ostyriga lockarna var fångade på prick. Miranda förstod att ängeln bredvid var Erik eftersom varelsen hade på sig hans favorittröja. I bakgrunden stod en alvliknande flicka med långt svart hår. Hon stod med böjt huvud men blicken fastnaglad på änglarna i förgrunden. Från hennes ögon droppade svarta blanka droppar ner i en pöl på golvet.

Miranda kunde inte släppa bilden med blicken, men ryckte till av att en toalett i närheten spolades. Hon slängde snabbt ihop skissblocket och lade det tillräta, men pennan föll ner mellan springorna i bänken. Hon hörde vattenkranen spolas och slängde sig ner på golvet efter pennan som rullade iväg. Hon hörde låset klicka till och öppnas. För sent! Miranda stod på alla fyra med pennan i handen när dörren gled upp. *Bella?* Mirandas puls gick upp och hon ställde sig snabbt upp och borstade av en hel dags skogrus från knäna. Till sin förvåning stegade Bella rakt mot henne och ryckte till sig pennan och tog skissblocket utan att säga ett ord. Hon slog sig ner på bänken med ryggen mot den bänk skissblocket legat och fortsatte teckna. Miranda satte sig också ner. Pulsen var hög och hon visste inte om hon borde säga något eller bara låta den märkliga situationen förbli i tystnad. Det var som en mur mellan dem. Så många ord och blickar och så mycket skvaller som utbyttes dem emellan, men nu när det bara var de två, blev allt så pinsamt. Bibelordet från kvällen innan seglade upp i hennes inre: *Låt alla människor se hur vänliga ni är. Herren är nära.*

Pappa hade sagt att en del av svaret kanske låg i den versen. Miranda försökte vifta bort tanken, av alla människor förtjänade inte Bella hennes vänlighet.

ALLA människor, även Bella. Men Gud, du kan väl ändå inte mena allvar. Mirandas puls gick upp igen. Helt plötsligt kändes det här läget viktigt på något vis, som att det kanske uppstått av en anledning. *Herren är NÄRA.*